

Arrest

nr. 206 052 van 27 juni 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. MISSEGHES *loco* advocaat S. MICHOLT, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 6 november 2016 toe op het Belgische grondgebied en diende op 28 november 2016 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 21 april 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een sjiiitische Arabier afkomstig uit Babel in Zuid-Irak. U bent in de stad Babel opgegroeid en bent tot het derde middelbaar naar school gegaan. Van 1998 tot 2002 heeft u uw legerdienst gedaan. U zou in de legerkazerne van Debis zijn ingezet als vrachtwagenchauffeur. Na uw legerdienst bent u een tijdje werkloos gebleven.

Na de val van het regime van Saddam Hussein zou u zijn beginnen werken als zelfstandig vrachtwagenchauffeur. U richtte hiertoe samen met een vennoot een bedrijfje op. Jullie bedrijfje zou ook opdrachten hebben uitgevoerd voor het Amerikaanse leger.

In 2005 zou u verliefd zijn geworden op een zekere R.(...) Q.(...), een soennitische vrouw van de stam Hetaween die tevens de zus was van uw vennoot. Jullie zouden een relatie zijn begonnen. U hield deze relatie verborgen voor uw eigen familie. In 2007 maakte uw vader u echter duidelijk dat hij voor u de hand zou vragen van een zekere Z.(...), de dochter van Sheikh E.(...) N.(...) J.(...), een belangrijke vertegenwoordiger van jullie stam M.(...). U zou evenwel uw eigen relatie met R.(...) niet hebben willen opgeven en zou kort hierna naar de ouders van R.(...) gegaan zijn om hen de toestemming te vragen voor jullie huwelijk. Zij stemden hierin toe, waarna jullie in november 2007 huwden. Toen u later aan uw vader opbiechtte dat u was getrouwd met een soennitische vrouw, zou hij erg kwaad zijn geworden, u geslagen hebben en vervolgens uit het huis gezet hebben. U zou hierop ingetrokken zijn in het huis van uw schoonouders in Mahawil, een klein stadje niet ver van de stad Babel. U zou volledig gebroken hebben met uw familie en uw leven in Mahawil hebben uitgebouwd. Begin 2008 zou uw broer Ali met u contact hebben gezocht. Hij zou u hebben laten weten dat uw stam u had verstoten omdat u de familieer te schande had gebracht. Nadat u dit had vernomen, zou u extra voorzichtig zijn geworden. Toen jullie in 2010 jullie eerste kind O.(...) kregen, zouden jullie besloten hebben om naar Mahmoudiya te verhuizen nabij Bagdad. U zou vanuit Mahmoudiya verder gewerkt hebben als vrachtwagenchauffeur.

Op 15 januari 2016 werd u opgebeld door uw echtgenote. Ze zou u hebben gezegd dat jullie zoontje was overleden. U zou onmiddellijk naar het Yarmouk ziekenhuis zijn gegaan waar het lichaam van uw zoontje naartoe was gebracht. Diezelfde dag zou hij zijn begraven in de wijk Kharq. De volgende dag zou u met uw gezin terug naar Mahawil zijn verhuisd, bij uw schoonouders. Later die dag werd u opgebeld door een onbekend nummer. Men zou u aan de telefoon gefeliciteerd hebben en vervolgens gezegd hebben dat uw tweede zoon ook aan de beurt zou komen en ook dat uw echtgenote als slavin zou verkocht worden. In de periode die volgde, zou u zich hebben voorbereid om het land uit te vluchten. Op 23 maart 2016 zou u illegaal naar Turkije gereisd zijn. Vanuit Turkije reisde u verder illegaal naar België, waar u op 5 november 2016 aankwam. Op 28 november 2016 vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten voor: de identiteitskaart van uw overleden zoontje, uw paspoort, document van Fly Baghdad, uw bewijs van nationaliteit, uw woonstkaart, uw huwelijksakte, de overlijdensakte van uw zoontje, het verstotingsdocument, de kopie van de identiteitskaart van uw tweede zoontje, de kopie van de identiteitskaart van uw echtgenote, een kopie van een proces-verbaal naar aanleiding van de moord op uw zoontje en tenslotte nog enkele foto's van uw twee zoontjes en uw echtgenote.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

U verklaarde in november 2007 tegen de wil van uw vader en uw stam te zijn gehuwd met een soennitische vrouw terwijl uw vader voor u de hand had gevraagd van de dochter van een belangrijke sjeikh van jullie stam. U zou hierop gebroken hebben met uw familie. In 2008 kreeg u te horen dat uw stam u had verstoten. In januari 2016 zou uw oudste zoontje zijn doodgeschoten. U vermoedt sterk dat de familie van de door u afgewezen dochter van de sheikh hiervoor verantwoordelijk is.

Vooreerst dient opgemerkt dat er twijfels rijzen met betrekking tot uw verklaringen als zou u in 2008 door uw stam zijn verstoten. U liet optekenen hiervan op de hoogte te zijn gebracht door uw broer Ali die u het verstotingsdocument bezorgde. Wanneer u tijdens het gehoor op het CGVS werd gevraagd in uw eigen woorden weer te geven wat er in dit door u voorgelegde document staat geschreven, verklaart u aanvankelijk dat het CGVS zelf kan lezen wat erop staat. Gevraagd of u zelf kan zeggen wat er in staat, verklaarde u dat ze uw "bloed hadden gekapt en dat dit wil zeggen dat ik verstoten ben". Er werd u gevraagd of er nog iets anders was geschreven, waarop u zei dat dit alles was. Na vertaling door de aanwezige tolk blijkt evenwel dat er met geen woord werd gerept over bloed maar dat er wel andere zaken in de brief staan. U werd hiermee geconfronteerd. U repliceerde dat de inhoud van de brief erop neerkomt dat uw bloed mag worden vergoten. Dit is niet overtuigend. Er werd u uitdrukkelijk gevraagd de inhoud van dit document weer te geven. Dat u de inhoud van het enige stuk dat uw verstoting uit de stam zou kunnen staven niet correct weet toe te lichten, roept ernstige vraagtekens op (zie gehoorverslag CGVS 14 februari 2017, vragen 104-110).

Vervolgens is het opvallend hoe er na dit verstotingsdocument en de dreiging die er volgens uzelf van uitgaat, jarenlang helemaal niets zou zijn gebeurd. Immers pas in 2016, of ongeveer acht jaar later, zou uw inmiddels zes jaar oude zoontje om het leven zijn gebracht, een incident waarvan uzelf beweert dat

het een rechtsreeks gevolg is van de verstoting door uw stam. Dit is zeer opmerkelijk. U stelt dat de wraak vanwege een stam nooit ophoudt en dat zelfs vijftig jaar na het incident nog steeds een wraakreactie mogelijk is. U werd vervolgens gevraagd waarom er volgens u nooit eerder een wraakreactie is geweest. U liet optekenen dat u alle contact had verbroken met uw familie in Babel. Men wist bovendien niet met welke vrouw u precies was gehuwd. U liet uw vrouw al die jaren steeds een burqa dragen. Verder begaf u zichzelf zo weinig mogelijk op straat, zou u al die jaren uw schoonfamilie enkel 's nachts hebben bezocht en vanaf dat jullie kinderen kregen zouden jullie naar Mahmoudiyia zijn verhuisd, nabij Bagdad. Deze uitleg is weinig overtuigend. Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat u zeker niet met uw gehele familie de banden had verbroken. Zo zou uw broer Ali wel degelijk geweten hebben waar u werkte. Hij zou u ook een aantal keer hebben opgezocht bij u thuis (zie gehoorverslag CGVS 14 februari 2017, vragen 126-136). Op het einde van het gehoor van 23 maart verklaarde u bovendien dat u hier in België wel degelijk contact heeft met uw zus, die sinds een aantal maanden haar echtgenoot heeft vervoeegd. Het is op zijn zachtst gezegd opmerkelijk te noemen dat u dit nooit eerder tijdens de verschillende gehoren gedurende uw asielprocedure spontaan heeft verklaard, temeer daar uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat u met heel uw familie en dus ook met uw zus meer dan acht jaar lang geen contact meer zou hebben gehad. Uw verklaringen zijn bovendien tegenstrijdig aan elkaar. Immers, tijdens het gehoor van 14 februari 2017 verklaarde u nog met niemand van uw familie ooit nog contact te hebben gehad nadat uw zoontje om het leven was gekomen (zie gehoorverslag CGVS 14 februari 2017, vragen 219-220), terwijl u op het einde van het gehoor van 23 maart 2017 wel degelijk toegaf met uw zus contact te hebben gehad. Via haar zou u bovendien ook hebben geïnformeerd naar uw familie. Uw verklaringen in dit verband komen overigens allerminst doorleefd en overtuigend over. U antwoordde enkel dat uw vader nog steeds niets van u wil weten omdat u hem niet gehoorzaam bent geweest. Over de rest van uw familie liet u enkel optekenen dat ze niets te zeggen hebben over u, omdat het uw vader was die alles besliste in jullie gezin (zie gehoorverslag CGVS 23 maart 2017, vragen 147-157). Deze weinig doorleefde verklaringen doen vermoeden dat u niet bent gebroken met uw familie. Men mag immers redelijkerwijze verwachten dat men elkaar, indien men zijn zus gedurende meer dan 8 jaar niet heeft gezien of gesproken, heel wat te vertellen heeft, in ieder geval meer dan dat u doet uitschijnen op basis van uw verklaringen.

Uw verklaringen over de precieze chronologie van de feiten met betrekking tot uw huwelijk zijn bovendien erg incoherent. Ook deze vaststelling doet twijfels rijzen over deze feiten op zich en hieruit volgend eveneens over de verstoting door uw familie.

U verklaarde aanvankelijk dat u een maand na het huwelijk de stad Babel verliet, namelijk op het moment dat u uw vader inlichtte over uw huwelijk en dat hij u vervolgens buitenzette. U voegde eraan toe dat u toen bij uw schoonfamilie bent gaan wonen. Toen u erop werd gewezen dat u dan na uw huwelijk niet onmiddellijk bij uw vrouw bent gaan wonen, antwoordde u eerst naast de kwestie, om vervolgens te laten optekenen dat u in die periode nog bij uw vader bleef wonen om hem te overtuigen dat hij het niet langer over de dochter van de sheikh moest hebben. Vervolgens verklaarde u dat u twee dagen na uw huwelijk uw vader erover had ingelicht en dat hij u dan direct sloeg en buitenzette. Toen u erop werd gewezen dat u even daarvoor nog had gezegd dat u nog gedurende een maand na uw huwelijk bij uw vader heeft gewoond, ontkende u plots dit te hebben verklaard (zie gehoorverslag CGVS 23 maart 2017, vragen 96-107 en 132-135). Tijdens het gehoor van 14 februari 2017 verklaarde u in strijd met uw verklaringen van 23 maart 2017 dat u geen twee dagen of één maand maar zelfs enkele maanden na uw huwelijk nog thuis bent blijven wonen. U zou pas begin 2008 bij de familie van uw vrouw zijn ingetrokken (zie gehoorverslag CGVS 14 februari 2017, vragen 246-248). Deze incoherenties doen zoals gezegd ernstige twijfels rijzen over uw verklaringen in dit verband.

Vervolgens is het opmerkelijk dat de ouders van uw vrouw, volgens uw eigen verklaringen mensen afkomstig van een belangrijke en machtige soennitische stam die sterk vertegenwoordigd is in Mahawiel, zich zo coulant opstelden ten opzichte van jullie huwelijk, hoewel vrij snel duidelijk was geworden dat het een zeer problematisch huwelijk zou zijn, niet alleen omdat u een sjiïet bent, maar vooral omdat uw eigen stam u had verstoten en dus de facto een doodsvonnis had uitgesproken tegen u. Er werd u gevraagd waarom de ouders van uw echtgenote zich niet meer hebben verzet tegen dit huwelijk. U liet immers optekenen dat niet alleen zij zich niet verzetten tegen jullie huwelijk maar dat zij u zelfs hebben proberen te kalmeren door u te zeggen dat alles in orde zou komen. Hiermee leken zij het reële probleem van de verstoting door uw stam en het gevaar dat hiermee gepaard ging voor uzelf en bij uitbreiding uw gezin, te negeren. U antwoordde hierop dat zij ten allen prijze wilden dat u met hun dochter een huwelijk zou aangaan omdat jullie in feite al bijna twee jaar met elkaar een openlijke relatie hadden. Door niet te huwen zou de familie-eer ten schande gebracht worden. Het blijft evenwel opmerkelijk dat zij er dan klaarblijkelijk geen graten in zagen dat u van een andere stam afkomstig was, dat u een sjiïet bent en dat dat u door uw eigen stam was verstoten, waardoor uw leven en dat van hun dochter in feite gevaar liep (zie gehoorverslag CGVS 14 februari 2017, vragen 138-148).

In ditzelfde verband is het eveneens opmerkelijk dat de stam van uw echtgenote klaarblijkelijk geen aanstalten heeft gemaakt om de moord op uw zoontje te wreken. U haalde aan dat de reden hiervoor diende gezocht te worden in het feit dat u geen bewijs had over wie de precieze dader was van de moord op uw zoon. Nochtans liet u hierover ook optekenen 100 % zeker te zijn dat de broer van de vrouw aan wie u had moeten uitgehuwelijkt zijn de dader was. Als iedereen daar werkelijk zo van overtuigd zou zijn, dan is het onbegrijpelijk dat er helemaal geen reactie zou zijn geweest van de machtige stam van uw echtgenote, hoewel er een kind op een zeer lafhartige manier om het leven was gebracht. Uw reactie in dit verband is niet bepaald overtuigend te noemen. U verklaarde immers er niet zo veel over te weten omdat u na de moord op uw zoontje nog slechts enkele maanden in Irak bent gebleven. U voegde eraan toe dat u vreesde voor het leven van uw ander zoontje (zie gehoorverslag CGVS 14 februari 2017, vragen 202-207). Nochtans heeft u nog contact gehad met de broer van uw echtgenote aangezien het via hem is dat u het proces-verbaal naar aanleiding van de moord op uw oudste zoontje heeft bekomen (zie gehoorverslag CGVS 23 maart 2017, vraag 13). Dat u dan niet zou hebben kunnen informeren naar de reactie van de stam via uw schoonbroer, is dan ook onbegrijpelijk.

Verder rijzen er in verband met het dreigtelefoontje dat u kort na de moord op uw oudste zoontje zou hebben ontvangen ernstige twijfels nadat u tijdens het gehoor van 23 maart 2017 de indruk gaf dit incident vergeten te zijn. Er werd u uitdrukkelijk gevraagd of er na de moord op uw oudste zoontje nog iets was gebeurd, meer bepaald in de twee maanden dat u nog in Irak was gebleven. U antwoordde dat dit niet het geval was. Er werd u opnieuw gevraagd of er na de moord op uw oudste zoontje helemaal niets noemenswaardigs was gebeurd. Weer antwoordde u negatief, en ook wanneer u nog eens werd gevraagd of u hier echt zeker van was, was het antwoord negatief. Pas nadat u vervolgens werd geconfronteerd met de verklaringen die u tijdens het vorige gehoor op het CGVS had afgelegd in verband met het dreigtelefoontje, herinnerde u zich dit en bevestigde u dat dit wel degelijk heeft plaats gevonden. U liet nu optekenen hiernaar niet verwezen te hebben omdat u dacht of er nog gevraagd was naar een incident zoals een moord (zie gehoorverslag CGVS 23 maart 2017, vragen 125-129). Nochtans was dit niet het geval, er was integendeel gevraagd in zeer algemene termen of er na de moord op uw oudste zoontje 'nog iets gebeurd was'.

Verder is het zeer opmerkelijk dat u uw zoontje en uw echtgenote heeft achtergelaten in Irak, hoewel zij uitdrukkelijk werden geviseerd in het dreigtelefoontje dat u ontving kort na de moord op uw oudste zoontje (zie gehoorverslag CGVS 14 februari 2017, vragen 207 en 211). In dit dreigtelefoontje zou immers gezegd zijn dat na de dood van uw oudste zoon O.(...) het de beurt zou zijn aan uw jongere zoon en nadien aan uw vrouw (zie gehoorverslag CGVS 14 februari 2017, vraag 88). Dat u het dan bent die als eerste het land zou moeten ontvluchten en u daarbij uitgerekend de twee personen die expliciet bedreigd werden in Irak achterlaat, is weinig geloofwaardig.

Tot slot is het opmerkelijk dat uw zus, afkomstig uit dezelfde strenge sjjiitische familie als uzelf, hier in België haar soennitische echtgenoot heeft vervoegd in het kader van gezinshereniging (zie gehoorverslag CGVS 23 maart 2017, vraag 159). Dit feit doet opnieuw ernstige twijfels rijzen over uw verklaringen als zou uw vader erg conservatief zijn ingesteld en zich radicaal zou kanten tegen een gemengd huwelijk in hoofde van één van zijn kinderen.

Omwille van bovenstaande redenen wordt uw asielrelaas ongeloofwaardig geacht.

De door u voorgelegde documenten bevestigen uw persoonsgegevens en die van uw familieleden. Deze zaken staan hier niet ter discussie. In verband met de door u voorgelegde overlijdensakte van uw zoontje, het verstotingsdocument en de kopie van het proces-verbaal naar aanleiding van de moord op uw zoontje, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel in overweging genomen kunnen worden in geval van geloofwaardige verklaringen wat in casu niet het geval is. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de bewijswaarde van Irakese documenten erg relatief is aangezien men door de wijdverbreide corruptie ze op eenvoudige wijze illegaal kan bekomen (zie COI focus Irak Documentenfraude). Uit de vertaling van het proces-verbaal (zie gehoorverslag CGVS 23 maart 2017, vraag 12) blijkt dat een gerechtelijk onderzoek werd gevoerd. Het is dan ook opmerkelijk dat uw schoonbroer via wie u dit document heeft bekomen helemaal niet naar de stand van dit gerechtelijk onderzoek heeft geïnformeerd (zie gehoorverslag CGVS 23 maart 2017, vraag 17). De door u voorgelegde documenten zijn dan ook niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 4 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS sinds juni 2014 voerde regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Babil te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. IS is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende periode is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging. Wel werd de provincie in november 2016 opnieuw getroffen door een zware aanslag. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. Het aantal burgerslachtoffers ligt in de provincie Babil evenwel ver onder dat van de Centraal-Iraakse provincies.

In de overwegend sjiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met IS.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdroef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Bagdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker stelt in zijn eerste middel dat hij wel degelijk voldoet aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Volgens verzoeker bestaat er een misvatting omdat de commissaris-generaal verkeerdelijk aanneemt dat hij zijn familie zou vrezen omdat hij met een soennitisch meisje gehuwd is terwijl hijzelf uit een strenge sjiitische familie afkomstig zou zijn. Verzoeker verduidelijkt dat niet zozeer zijn huwelijk het probleem vormde, maar zijn weigering om met Z. te huwen, de dochter van E. N. J. Het is, zo stelt verzoeker, die afwijzing waarmee verzoeker zijn stam te schande maakte. Verzoeker benadrukt dat hij nergens heeft verklaard dat zijn huwelijk de kern van het probleem zou zijn, waarbij hij een stukje uit het gehoorverslag citeert. Het feit dat volgens de verwerende partij de sektarische tegenstellingen een doorslaggevende rol speelden, geeft aanleiding tot een aantal onjuiste overwegingen, zo oppert verzoeker. Hierbij haalt verzoeker een passage aan uit de bestreden beslissing over de gezinshereniging van zijn zus met haar soennitische echtgenoot in België en de overweging dat hierdoor twijfels rijzen bij de conservatieve instelling van zijn vader, die zich zou kanten tegen gemengde huwelijken in hoofde van zijn kinderen. Verzoeker beweert dat hij dit nergens heeft verklaard.

Daarnaast gaat verzoeker in op de veronderstelling uit de bestreden beslissing dat de familie van verzoekers echtgenote zich ‘logischerwijze’ ook zou verzetten tegen hun huwelijk. Verzoeker leidt hieruit af dat de commissaris-generaal zou uitgaan van een aantal aannames en dat dit geen correcte manier is

om de geloofwaardigheid te onderzoeken. Hierbij geeft verzoeker de bewoordingen weer van de UNHCR-brochure *'Beyond Proof'* betreffende het onderzoek naar de geloofwaardigheid.

Met betrekking tot het neergelegde 'verstotingsdocument' en de weergave van de inhoud ervan door verzoeker, merkt verzoeker op dat hem werd meegedeeld om de inhoud in eigen woorden weer te geven en dat hij nooit expliciet *"kappen van bloed"*, maar de term 'bloedwraak' heeft gebruikt, die binnen de Iraakse stammenmaatschappij een veelgebruikte term is. Verzoeker stipt ook aan dat er bij de start van het tweede verhoor op 23 maart 2017 werd aangehaald dat er problemen waren gerezen door de vertaling door een Syrische tolk, waardoor iets in verband met 'bloed' verkeerd zou zijn vertaald. Volgens verzoeker wenste hij slechts te verwoorden dat hij verstoten was door zijn stam en zoekt de commissaris-generaal spijkers op laag water.

Waar in de bestreden beslissing wordt gewezen op het feit dat de contacten van verzoeker met zijn zus in België de geloofwaardigheid van zijn beweerde verstoting ondergraaft, wenst verzoeker dit te nuanceren. Verzoeker stelt dat dit contact pas werd hersteld sinds hij in België verblijft en dat het zijn vader was die dit had beslist. Hij wijst er ook op dat hij de aanwezigheid van zijn zus nooit heeft proberen te verwijgen.

Betreffende de vermeende incoherente verklaringen over het verlaten van zijn ouderlijk huis, stelt verzoeker dat hij één maand na zijn huwelijk aan zijn vader heeft verteld met wie hij gehuwd was, waarna hij door zijn vader werd buitengezet. Volgens verzoeker was er nogal wat verwarring over het vertrek uit de stad Babil, waar zijn ouders woonden, en zijn vertrek uit de provincie Babil. De ouders van zijn echtgenote woonden immers in Mahawil.

Aangaande de reactie van zijn schoonouders op het feit dat hun dochter zou trouwen met een man die verstoten was door zijn stam, verduidelijkt verzoeker dat hij hen hiervan niet van bij het begin had ingelicht. Verzoeker legt uit dat zijn schoonouders niet hadden ingeschat dat zijn familie effectief tot verstoting zou overgaan. Verder beweert verzoeker dat hij slechts vermoedens heeft waarom de stam van zijn echtgenote de dood van hun zoontje niet heeft willen wreken. Hij wijst er wel op dat hij uit een zeer machtige stam komt waardoor een tegenreactie zou kunnen escaleren.

Over de dreigtelefoon, die verzoeker meermaals 'vergat' te vermelden, stelt verzoeker dat de verwerende partij erg weinig begrip vertoont voor de context van het asielerhoor.

Naar aanleiding van de vaststelling dat zijn familie nog in Irak verblijft, geeft verzoeker aan dat hij zijn gezinsleden de gevaarlijke reis naar de EU wilde besparen en dat hij dagelijks vreest dat er met zijn vrouw en zijn kind in Irak iets ernstigs kan gebeuren.

Zijn vrees ingevolge zijn verstoting en het risico op bloedwraak, zo besluit verzoeker, werd aannemelijk gemaakt, waarbij hij aanstipt dat hiervoor in het verleden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) reeds de vluchtelingenstatus werd erkend, waarbij hij de referenties vermeldt van een arrest van februari 2017 (*"bijvoorbeeld in het arrest nr. 162 547 van 23 februari 2017"*).

Verzoeker stelt *in fine* van zijn eerste middel dat hij de bescherming van zijn land van herkomst niet kan inroepen omdat volgens de Iraakse strafwet 'eer' nog steeds wordt aanvaard als een legitieme reden voor 'wettige zelfverdediging' in geval van geweld tegen vrouwen of familieleden, waarbij verzoeker een uittreksel citeert uit een verslag van de VN-commissaris voor de Mensenrechten van 2015 betreffende Irak.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, §2, van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker stelt dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming omwille van de mishandelingen waaraan zijn oom langs vaderszijde hem heeft blootgesteld. Omwille van deze vrees voor zijn stamleden, meent verzoeker dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade.

Er bestaat, zo oppert verzoeker, geen twijfel over zijn identiteit of over zijn afkomst uit Babil. Met betrekking tot de beoordeling van de veiligheidssituatie in Zuid-Irak, stipt verzoeker aan dat de situatie alles behalve veilig is omdat IS in het noorden wordt teruggedrongen en daardoor grote en bloedige aanslagen pleegt in het sjiitische zuiden, waarbij verzoeker een internetartikel citeert van 'Al-monitor' van 18 januari 2017. Verzoeker preciseert dat ook Babil niet gespaard blijft van aanslagen. Verzoeker citeert hierbij een ganse reeks internetartikels over aanslagen in het zuiden die dateren tussen juni 2015 en januari 2017.

(Verzoekschrift, bijlagen 5-23) en stelt dat de veiligheidssituatie in het zuiden van Irak erop achteruitgaat omdat het zuiden wordt overspoeld door ontheemden. Er zijn volgens verzoeker 3.2 miljoen IDP's in Irak, waarvan 2,3 miljoen in centraal en zuid-Irak wonen. Volgens verzoeker moet ook met de humanitaire gevolgen rekening worden gehouden en zijn de opvangmogelijkheden voor IDP's in het zuiden ondermaats, waardoor goede levensomstandigheden onmogelijk zijn en er geen toegang is tot de gezondheidszorg. De commissaris-generaal focust zich louter op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming, zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet en houdt volgens hem onvoldoende rekening met de humanitaire gevolgen van het conflict.

2.2. nieuwe elementen

2.2.1. Op 28 februari 2018 diende de raadsvrouw van verzoeker een aanvullende nota in, waarbij zij 3 nieuwe stukken toevoegde betreffende de actuele veiligheidssituatie in zuid-Irak die dateren van juni en augustus 2017 (Aanvullende nota verzoeker, bijlagen 24-26).

2.2.2. Op 2 maart 2018 maakte de commissaris-generaal een aanvullende nota over, waarbij volgende actuele landeninformatie werd toegevoegd: de *“COI Focus, Irak. Veiligheidssituatie Zuid-Irak”* van 18 juli 2017 en de *“COI Focus Irak. De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer”* van 11 oktober 2017.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In artikel 39/2, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet wordt gepreciseerd dat de Raad de beslissing van de commissaris-generaal kan bevestigen of hervormen. De Raad kan deze beslissing van de commissaris-generaal vernietigen, hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing worden de door verzoeker geschonden geachte artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk als juridische grondslagen vermeld. De commissaris-generaal wijst op verzoekers verklaring dat hij in november 2007 tegen de wil van zijn vader gehuwd was met een soennitische vrouw, terwijl zijn vader de hand had gevraagd aan de dochter van een belangrijke sjeik van de stam. In de beslissing wordt vooreerst gesteld dat verzoeker via zijn broer een verstotingsdocument bezorgd kreeg, maar verzoeker wist tijdens het gehoor de correcte inhoud van het enige stavingsstuk van zijn asielrelaas niet toe te lichten. Vervolgens wijst de commissaris-generaal erop dat er ondanks de dreiging die uitgaat van het verstotingsdocument, jarenlang niets zou zijn gebeurd tot in 2016 verzoekers zoontje om het leven zou zijn gebracht als rechtstreeks gevolg van deze verstoting. De commissaris-generaal vermoedt op basis van een aantal verklaringen van verzoeker dat zijn bewering, dat hij alle contacten met zijn familie zou hebben verbroken, niet met de werkelijkheid overeenstemt. Tevens wordt in de bestreden beslissing gewezen op een aantal incoherente verklaringen van verzoeker betreffende de chronologie van de feiten na zijn huwelijk en over de periode dat hij nog bij zijn vader zou hebben gewoond alvorens bij de familie van zijn echtgenote te zijn ingetrokken. De commissaris-generaal merkt ook op dat de familie van verzoekers echtgenote, die afkomstig zou zijn van een belangrijke en machtige soennitische stam, zich opvallend coulant opstelden inzake het problematische huwelijk van verzoeker, die sjiïet was en verstoten werd door zijn stam. Met verzoekers stelling, dat zij ten allen prijze wilden dat hun dochter een huwelijk zou aangaan om een einde te stellen aan de openlijke relatie, lijken zij het gevaar te miskennen. Blijkbaar maakte de familie van zijn echtgenote ook geen aanstalten om de moord op het zoontje te wreken. Verzoekers verklaring hiervoor, met name dat er geen zekerheid zou bestaan over de dader, staat haaks op zijn eerdere verklaring dat hij 100% zeker was dat de broer van de vrouw van wie de hand werd gevraagd hiervoor verantwoordelijk was. In de bestreden beslissing wordt ook gewezen op

de dreigtelefoon die verzoeker zou hebben ontvangen na de moord op zijn oudste zoontje, waarbij bedreigingen werden geuit ten aanzien van zijn jongste zoontje en zijn echtgenote. Verzoeker bleek dit telefoontje niet meer te vermelden tijdens zijn gehoor van 23 maart 2017. De commissaris-generaal acht het ook opmerkelijk dat verzoeker zijn echtgenote en zijn jongste zoontje heeft achtergelaten in Irak, hoewel deze laatsten uitdrukkelijk gevisieerd zouden worden. Tenslotte wordt erop gewezen dat de zus van verzoeker, die uit dezelfde strenge sjiiitische familie afkomstig is, in België haar soennitische echtgenoot heeft vervoegd in het kader van gezinshereniging.

De documenten die verzoeker heeft voorgelegd, zo stelt de commissaris-generaal, zijn niet van aard om de conclusie, dat het asielrelaas ongelooftwaardig wordt geacht, om te buigen.

Betreffende de subsidiaire beschermingsstatus wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het in de overwegend sjiiitische provincies in zuid-Irak niet tot rechtstreekse confrontaties kwam tussen het Iraakse leger en de milities enerzijds en IS anderzijds, behalve dan in het noorden van de provincie Babil tot op het moment dat IS werd verdreven in oktober 2014. Sedertdien ligt het aantal burgerslachtoffers van de sporadische aanslagen in zuid-Irak, en specifiek in de provincie Babil, veel lager dan in centraal-Irak. De commissaris-generaal concludeert dat er in de zuidelijke provincies voor burgers geen risico bestaat op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.5.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen.

2.5.4. Verzoeker voert de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. In artikel 48/3, §1, wordt bepaald dat *“(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”*. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421). In zijn eerste middel betoogt verzoeker dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van het Vluchtelingenverdrag.

2.5.5. De Raad merkt op dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij in zijn eerste middel poneert dat niet zozeer zijn huwelijk met een soennitisch meisje het probleem vormde, maar wel zijn weigering om met de dochter van de belangrijke sjeik te huwen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker (AD, stuk 20, Vragenlijst CGVS, 9 januari 2017, vraag 5) het volgende verklaarde bij de vraag naar de feiten die geleid hebben tot zijn vlucht: *“(...) Alles was in orde tot ik in 2007 trouwde met een Sunnietische vrouw. Toen heeft zowel mijn familie als mijn stam zich verzet tegen dat huwelijk. Mijn broer N.(...) en mijn halfbroer A.(...) bedreigden mij. Zij hebben mij verstoet. Zij sloten zich aan bij de stam die mijn huwelijk afkeurde. (...)”*. Uit deze verklaring blijkt wel degelijk dat zijn huwelijk met een soennitische vrouw de kern van zijn probleem uitmaakt. Noch uit verzoekers initiële verklaringen, noch uit de passage uit het interview op het Commissariaat-generaal, die verzoeker in zijn eerste middel citeert (AD, stuk 10, gehoorverslag CGVS I, 14 februari 2017, p. 5), kan worden opgemaakt dat zijn weigering om met de dochter van de sjeik te huwen van groter belang zou zijn dan zijn interreligieus huwelijk. Nergens in de beslissing kan worden gelezen dat de commissaris-generaal de sektarische tegenstellingen doorslaggevend acht, zoals verzoeker beweert.

2.5.6. Ondanks het feit dat verzoeker nergens uitdrukkelijk heeft verklaard dat zijn vader gekant zou zijn tegen gemengde huwelijken, kan uit zijn verklaringen over de reactie van zijn vader op zijn stiekeme huwelijk met een soennitische vrouw (AD, stuk 10, gehoorverslag CGVS I, 14 februari 2017, p. 12) worden afgeleid dat zijn vader hier helemaal niet voor openstond. Het komt dan ook geenszins onredelijk voor dat de commissaris-generaal het bevreemdend acht dat verzoeker internationale bescherming nodig zou

hebben omwille van problemen met zijn familie ingevolge een interreligieus huwelijk dat zonder toestemming van zijn vader werd afgesloten, terwijl zijn zus legaal in België verblijft in het kader van gezinshereniging op basis van een gelijkaardig religieus gemengd huwelijk en hierdoor blijkbaar geen problemen kende. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt immers dat verzoekers zus gehuwd is met een soennitische man, J. A., die afkomstig is uit Bagdad (zie AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS II, 23 maart 2017, p. 9). Voor een moslima is het nochtans nóg minder vanzelfsprekend om te huwen zonder akkoord van de familie. Bijgevolg komt het weinig geloofwaardig over dat de familie van verzoeker hem zou verstoten omdat hij, als sjiiitische man, een huwelijk aanging met een soennitische vrouw, terwijl zijn zus, als sjiiitische vrouw, blijkbaar probleemloos kon huwen met een soennitische man.

2.5.7. Zijn echtgenote zou volgens de verklaringen van verzoeker afkomstig zijn uit een grote soennitische stam met een bepaalde positie in Mahawil en een goede reputatie, waartegen niemand iets durft te doen (AD, stuk 10, gehoorverslag CGVS I, 14 februari 2017, p. 7-8). Verzoeker was sjiiet, verstoten door zijn stam en had gebroken met zijn familie. De commissaris-generaal vindt het opmerkelijk dat verzoekers schoonouders, ondanks het bedenkelijke profiel van verzoeker, toch wilden dat het huwelijk zou doorgaan. Daarnaast kan nauwelijks aannemelijk worden geacht dat verzoekers schoonouders, gezien hun geschetste afkomst, geen inschatting zouden kunnen maken van de gevolgen van de verstoting en het risico op represailles. In dit kader wordt het ook opmerkelijk geacht dat er vanuit de stam van zijn schoonouders na de moord op het kleinkind blijkbaar geen wraakacties zouden worden overwogen. Zoals verzoeker terecht stelt, gaat de commissaris-generaal uit van een aantal veronderstellingen, maar deze kunnen niet als onredelijk of onlogisch worden beschouwd in het licht van de informatie die verzoeker zelf heeft aangereikt over zijn schoonouders.

2.5.8. Uit de vertaling door de tolk van het neergelegde verstotingsdocument blijkt dat dit gericht is tot de stammen en de stamleiders en dat hierin het volgende wordt gesteld: “(...) *Wij verstoten de H. A. A Q. omdat hij de bevelen van de sheikh en de stam niet heeft gevolgd. Daarnaast heeft hij schande veroorzaakt voor zijn familie. 28/12/2007*” (AD, stuk 18, Documenten, 1b verstotingsbrief; AD stuk 10, gehoorverslag CGVS I, 14 februari 2017, p. 6). Uit zijn reactie op de vraag van de *protection officer* wat er in dit document staat, blijkt dat verzoeker aanvankelijk ontwijkend antwoordt. Uiteindelijk verklaart hij het volgende: “*Ze hebben mijn bloed gekapt en dat wil zeggen dat ik verstoten ben*”. Los van de vraag of hij de term “*kappen van het bloed*” of “*bloedwraak*” zou hebben gebruikt, dringt zich de vaststelling op dat de weergave van verzoeker in het geheel niet overeenstemt met de werkelijke inhoud van het document dat enkel betrekking heeft op de verstoting. Op basis van de opmerkingen die verzoeker bij aanvang van zijn laatste gehoor op 23 maart 2017 maakte (AD stuk 5, gehoorverslag CGVS II, 23 maart 2017, p. 2), kan niet worden besloten dat hij wel correct zou hebben weergegeven wat er in het verstotingsdocument stond. Samen met de commissaris-generaal concludeert de Raad dat de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag in belangrijke mate op de helling komt te staan omdat hij geenszins overtuigende verklaringen blijkt te kunnen afleggen over de inhoud van het enige stuk dat betrekking heeft op de kern van zijn asielaanvraag, en dat hij reeds sedert medio 2008 in zijn bezit beweert te hebben (*Ibid.*). Volgens verzoeker zoekt de commissaris-generaal spijkers op laag water, terwijl de verstoting door zijn stam na zijn huwelijk in november 2007 aan de basis ligt voor de problemen in 2016 die de rechtstreekse aanleiding vormden voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst.

2.5.9. De verstoting door zijn familie had volgens de verklaringen van verzoeker tot gevolg dat hij alle contact met zijn familie verbrak (AD, stuk 10, gehoorverslag CGVS I, 14 februari 2017, p. 7). Verzoeker bevestigde nadien uitdrukkelijk dat hij sedert het overlijden van zijn zoontje “*tot op heden*” met niemand van de familie contact had (*Ibid.*, p. 11). Verzoeker heeft echter wel degelijk contacten met zijn zus en zijn schoonbroer die in België verblijven en kan via die weg informeren naar de rest van de familie in Irak (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS II, 23 maart 2017, p. 8), waardoor zijn eerdere verklaring manifest ongeloofwaardig is. Verzoekers zus is ongeveer gelijktijdig met hem in België aangekomen, vermits hij tijdens het interview van 23 maart 2017 bevestigde dat zij ongeveer 4 maanden in België was (*Ibid.*). Door in zijn verzoekschrift te stellen dat het contact pas werd hersteld sinds zijn zus in België is en dat hij dit nooit heeft proberen te verhullen, slaagt verzoeker er niet in de pertinente vaststelling te weerleggen dat de contacten met zijn familie niet werden verbroken, waardoor ernstige vragen rijzen bij de voorgehouden verstoting door de stam.

2.5.10. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat het gesprek met zijn vader over zijn stiekeme huwelijk, dat aanleiding was voor de verstoting, plaatsvond in november 2007 en dat hij nadien geen contact meer had met zijn vader (AD, stuk 10, gehoorverslag CGVS I, 14 februari 2017, p. 12). Later preciseerde verzoeker dat hij zijn vader twee dagen na zijn huwelijk inlichtte (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS II, 23 maart 2017, p. 6) en dat hij na dit gesprek werd buitengezet. Nochtans stelde verzoeker ook dat hij pas

een maand of twee na zijn huwelijk het contact had verbroken (*Ibid.*, p. 5). In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dan weer dat hij één maand na zijn huwelijk aan zijn vader heeft gezegd met wie hij gehuwd was, waarna hij door zijn vader werd buitengezet. Verzoeker slaagt er in zijn middel in elk geval niet in om de onduidelijkheid op te heffen over de vraag wanneer hij precies zijn ouderlijk huis verliet.

2.5.11. Aangaande de dreigtelefoon stelde verzoeker het volgende: “(...) *Wat ik raar vond was dat na de dood van O.(...) werd ik opgebeld door een man en de man zei proficiat en ik zei voor wat en hij zei voor de dood van je zoon O.(...) en na O.(...) komt je tweede zoon en na je tweede zoon je vrouw maar je vrouw gaan we niet vermoorden ze blijft bij ons als slavin en daarom verliet ik het land.*” (AD, stuk 10, gehoorverslag CGVS I, 14 februari 2017, p. 14). Tijdens het tweede interview ontkende verzoeker echter uitdrukkelijk dat er na de dood van zijn zoon nog iets was gebeurd (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS II, 23 maart 2017, p. 7). Verzoeker ‘vergat’ tijdens het laatste gehoor zijn concrete vluchtaanleiding te vermelden, hetgeen, los van de specifieke context van een asielverhoor, een belangrijke impact heeft op zijn algehele geloofwaardigheid. Bovendien blijkt uit de dreigtelefoon dat zijn vrouw en zijn jongste kind in de eerste plaats geviséerd worden waardoor het bijzonder vreemd overkomt dat verzoeker alleen vertrok om internationale bescherming te vragen en zijn vrouw en kind achterliet. Verzoeker stelde het volgende: “*Ik vrees niet voor mijn leven, maar wel voor dat van mijn vrouw en kind*” (AD, stuk 10, gehoorverslag CGVS I, 14 februari 2017, p. 11). Verzoekers eerdere verklaring, dat er een acuut gevaar zou bestaan voor zijn vrouw en kind in Irak, valt moeilijk te rijmen met de stelling uit zijn verzoekschrift dat hij zijn gezinsleden heeft achtergelaten om hen de gevaarlijke reis naar de EU te besparen.

2.5.12. De Raad wenst te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en ongerijmdheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (cf. RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.5.13. Het gegeven dat verstoting en bloedwraak aanleiding kunnen geven tot internationale bescherming omdat er in die gevallen door de overheidsactoren geen bescherming wordt geboden in de zin van artikel 48/5, §2, van de vreemdelingenwet, houdt niet in dat verzoeker automatisch als vluchteling zou moeten worden erkend. Uit wat voorafgaat is immers gebleken dat het relaas van verzoeker over de verstoting en de bloedwraak niet geloofwaardig is. De verwijzing naar een arrest van de Raad, waarbij tot erkenning werd besloten, is niet dienstig, aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)) en elke asielaanvraag op zijn individuele merites wordt beoordeeld.

Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas, heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat zijn vrees voor vervolging, zoals bedoeld in artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag als gegrond dient te worden aanzien. De vrees moet immers niet alleen subjectief aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (cf. RvS 22 april 2003, nr. 118.506). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.5.14. Het door verzoeker in zijn tweede middel geschonden geachte artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 2.

Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.5.15. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus beroept op zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat dit ongeloofwaardig werd bevonden, waardoor hij zich niet langer kan steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer

naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.16. Waar verzoeker in zijn tweede middel oppert dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming omwille van de mishandelingen waaraan zijn oom langs vaderszijde hem heeft blootgesteld, merkt de Raad op dat verzoeker nooit eerder gewag heeft gemaakt van mishandelingen vanwege zijn oom langs vaderszijde, zodat de plots opduikende bewering uit het verzoekschrift niet volstaat om dit risico op ernstige schade bewezen te achten.

2.5.17. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat verzoekers herkomst uit Babil en zijn hoedanigheid als 'burger' niet worden betwist, zodat in het kader van de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade de veiligheidssituatie in de provincie Babil dient te worden onderzocht. Vanuit de optiek van een regionale analyse dient erop te worden gewezen dat de internetartikels die verzoeker in zijn verzoekschrift en in zijn aanvullende nota van 28 februari 2018 aanhaalt en die betrekking hebben op aanslagen in Najaf, Basra en Kerbala niet dienstig zijn voor de specifieke evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Babil. Daarnaast dient te worden aangestipt dat de *"COI Focus, Irak. Veiligheidssituatie Zuid-Irak"* van 18 juli 2017, die door de commissaris-generaal werd gevoegd bij zijn aanvullende nota van 2 maart 2018, zich in het bijzonder richt op de periode tussen februari en juni 2017 en bijgevolg van meer recente datum is dan de informatie die verzoeker in de bijlagen bij zijn verzoekschrift had aangeleverd en die betrekking had op de periode die daaraan voorafgaat.

2.5.18. Verzoeker levert in zijn middel algemene kritiek op de beoordeling van de veiligheidssituatie in zuid-Irak en stelt dat er nog steeds aanslagen plaatsvinden in het zuiden van Irak. Hij bespreekt in hoofdzaak de situatie van de ontheemden (IDP's) in zuid-Irak, waarbij hij, die geboren is in Babil uit ouders die beiden ook in Babil geboren zijn (AD, stuk 20, Verklaring DVZ, 7 december 2016, persoonsgegevens), bezwaarlijk als een ontheemde in zuid-Irak kan worden aanzien die zich om die reden in een precare positie zou bevinden.

2.5.19. Verder merkt de Raad op dat nergens wordt ontkend dat er in zuid-Irak nog steeds sporadisch aanslagen worden gepleegd, waarbij burgerslachtoffers te betreuren vallen. Over het algemeen is de veiligheidssituatie van de zuidelijke provincies echter veel gunstiger dan in centraal-Irak en is er in de meeste provincies zelfs geen sprake van een 'gewapend conflict' in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet en slechts in zeer beperkte mate van 'willekeurig geweld' door aanslagen. Nochtans blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er in zuid-Irak uitgesproken regionale verschillen bestaan waarbij er in (het noorden van) de provincie Babil wel gewapende confrontaties plaatsvonden en dat daar de afgelopen jaren het meeste geweld kon worden vastgesteld (Aanvullende nota commissaris-generaal, *"COI Focus, Irak. Veiligheidssituatie Zuid-Irak"*, 18 juli 2017, p. 16). De opstoten van geweld deden zich vooral voor gedurende korte periodes in de zomer van 2014 en in het voorjaar van 2016. Voor het overige bleef het aantal geweldsincidenten relatief beperkt. Ook in het voorjaar van 2017 bleef het aantal burgerdoden beperkt en werd slechts één zware aanslag gemeld (*Ibid.*, p. 18), die trouwens eveneens door verzoeker in zijn aanvullende nota wordt belicht (Aanvullende nota verzoeker, bijlage 26).

2.5.20. In weerwil van verzoekers beweringen wordt in de landeninformatie wel degelijk ingegaan op een aantal humanitaire factoren zoals de problematische socio-economische toestand en de politieke conflicten tussen de sjiitische groeperingen (Aanvullende nota commissaris-generaal, *"COI Focus, Irak. Veiligheidssituatie Zuid-Irak"*, 18 juli 2017, p. 9-10) en wordt de situatie van de opvang van een grote hoeveelheid ontheemden in zuid-Irak besproken (*Ibid.*, p. 29). Hoewel er in vergelijking met de andere zuidelijke provincies in de provincie Babil relatief meer geweldsincidenten plaatsvinden, liggen de cijfers veel lager dan in andere provincies in Irak (*Ibid.*, tabel pp. 10-11).

2.5.21. Uit het geheel van de informatie kan niet worden geconcludeerd dat de actuele veiligheidssituatie in Babil van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft geen persoonlijke omstandigheden aangetoond die maken dat hij, in vergelijking met de rest van de bevolking in Babil, een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van het leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van het gewapend conflict.

2.5.22. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 48/3, 48/4 of 48/6 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op

deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Beide middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN